

Seikkailu La Machinessa 13.-17.5.2024

á la Tiina et Jenna

Maanantai

Saavuttuamme myöhään edellisenä iltana musiikinopettaja Jennyn kyydissä La Machinen pieneen kylään, maanantai alkoi Maudin tarjoamalla croissanteilla ennen sängen pitkää päivää Jean Rostandin koululla. Erasmus-koordinaattorit Jenny ja Maud huolehtivat meistä lämpimästi koko viikon ajan. Jean Rostandin koulu on collège, mikä vastaa suurin piirtein suomalaista yläkoulua (11-15-vuotiaita oppilaita). Tämä collège on mukana alueellisessa kokeilussa, jonka tavoitteena on erilaisten projektien kautta lisätä yhteistyötä eri koulutustasojen rajojen yli, ja tätä kautta lisätä oppilaiden hyvinvointia ja oppimisen laatua. Aamu alkoikin jännittyneissä tunnelmissa alueen johtajan saapuessa paikalle ja kokeilusta vastaavien henkilöiden esitellessä toimintaansa jatkorahoituksen varmistamiseksi. Tämä kahden tunnin presentaatio käytiin ranskaksi, joten kielikylpy heti viikkomme alkuun oli sängen hämmentävä.

Lounaalla ihmettelimme ja maistelimme ranskalaista kouluruokaa jälkiruokineen ja brie-juustoineen. Olimme todella vaikuttuneita ranskalaisen kouluruoan tasosta verrattuna suomalaisen ”kilpailijaansa”. Lounastauosta nautitaankin Ranskassa pitkään ja hartaasti eli puolitoista tuntia. Oppilaat voivat syödä maksullisen ruoan koulussa tai lähteä kotiin tauon ajaksi. Välitunneilla kaikki oppilaat menevät ulos ja puhelimet ovat kiellettyjä niin välitunneilla kuin luonnollisesti oppituntienkin ajan.

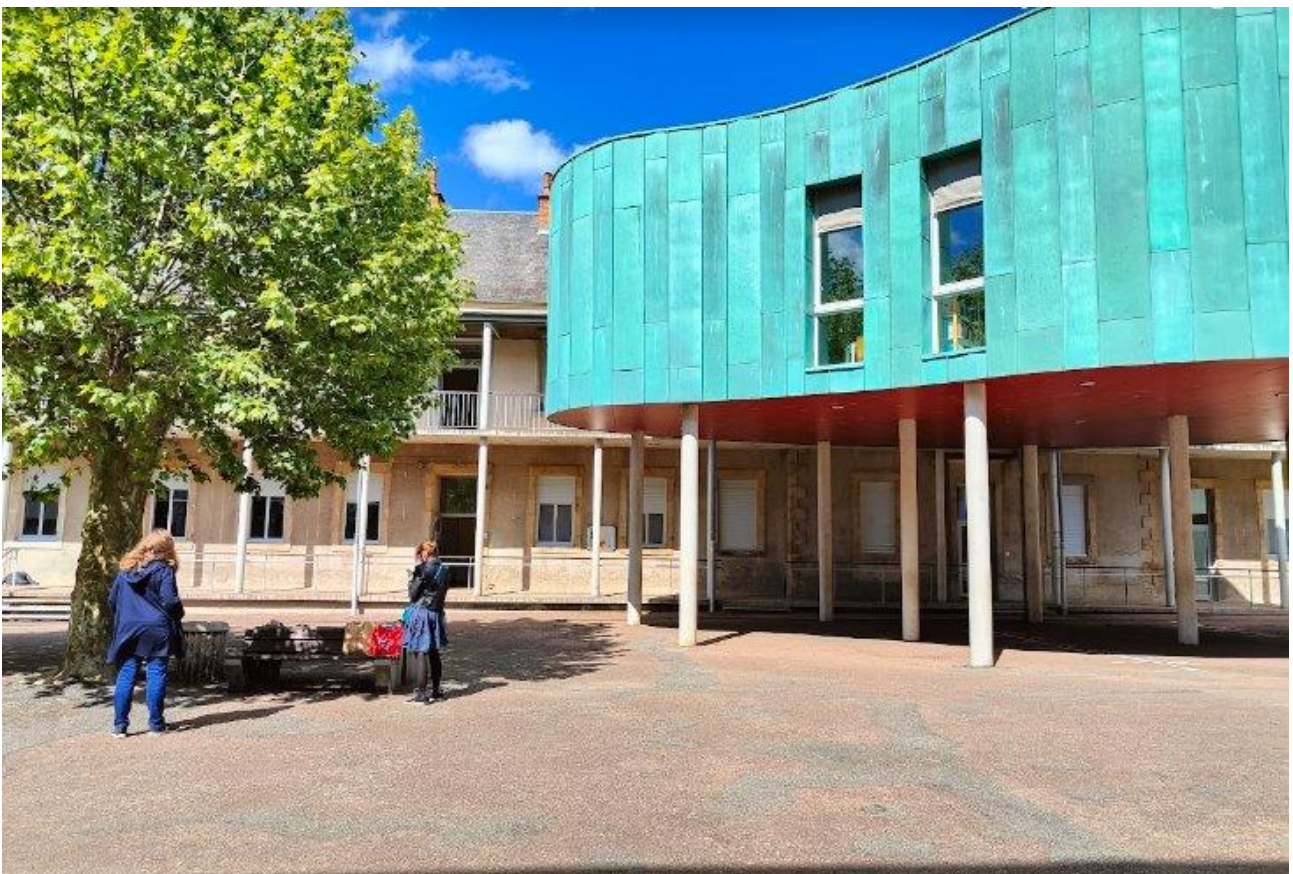
Seurasimme kuoron harjoituksia ja tämän jälkeen musiikkituntia. Ranskassa musiikin opetus kouluissa tarkoittaa lähinnä laulamista sekä musiikilliseen kulttuuriin tutustumista, sillä teoriaa tai soittamista opetussuunnitelmaan ei kuulu. Musiikintunnilla kaikki lauloivat melodramaattisilla lyriikoilla varustettua poppia, myös takapenkin pahispojat.

Englannintunnilla oppilaat tekivät ryhmätöitä tietokonehuoneissa. Jean Rostandin koulussa (tai ilmeisesti yleensäkin Ranskassa) tieto- ja viestintäteknisiä laitteita luokissa käytettäväksi ei ole, vaan tällainen opetus tapahtuu tietokonehuoneissa. Keskustelimme englanninopettaja Monsieur Freyssenon kanssa ranskalaisten

asenteesta englantia kohtaan sekä Google-kääntäjän käytöstä oppimisessa. Mielestämme vähän kehoja kummatkin.

Koulu Ranskassa kestää pitkälle iltapäivään ja koulu loppuukin klo 16.30. Päivämme ei suinkaan päättynyt tähän, vaan meidät oli kutsuttu kunnantalolle pormestari Monsieur Barbierin ja hänen konklaavinsa vastaanottoon. Aiheena pitkässä keskustelussamme oli La Machine kuntana sekä näkemyksemme suomalaisesta koulujärjestelmästä. Koimme olevamme kunniavieraita ja saimmekin pormestarilta mahtipontisen La Machinen logolla varustetun lahjasalkun. Tapaamisen piti olla tässä, mutta luonnollisesti suomalaisten kunniavieraiden tuli osallistua myös pormestarin järjestämiin bileisiin hengenpelastajamummon kunniaksi. Pitkiä ranskankielisiä puheita pidettiin. Lisää puheita pidettiin. Myös meidät esiteltiin täpötäydelle salille palomiehiä, kuntalaisia ja virkamiehiä.

Vapaa-aikaa maanantaina: 20 minuuttia.

Tiistai

Suomen rypiessä helteen kourissa, me Ranskassa nautimme virkistävästä kaatosateesta. Aamulla kirkasimme kengät märkinä metsän syleilyyn. Ympäristöopin tunnilla oppilaiden oli tarkoitus oppia biodiversiteetistä, mutta aika kului aika pitkälti keskusteluihin sateenvarjojen alla. Lepakoista ehkä luonnottoman kiinnostunut opettaja Madame Riboli esitteli meille koululla ympäristöopin luokkaa, materiaaleja ja oppilaiden tuotoksia. Tässä yhteydessä totesimme Ranskaa ja Suomea yhdistävän huoli oppilaiden osaamisen tason heikkenemisestä ja oppisisältöjen mukauttamisesta helpommaksi.

Tiistaina saimme nauttia kolmesta erilaisesta spehtaakkelista. Ensimmäisessä esityksessä 'Kanojen tuhat salaisuutta' istuimme esikoululaisten kanssa katsomassa näyttelijän hihhuloimista laatikoiden kanssa. Ranskaksi, tietenkin. Pikkueskarilaiset jaksoivat istua ja ymmärsivät näkemänsä loistavasti, me emme. Vielä vähemmän ymmärsimme kahta seuraavaa esitystä. Ensin 12-13-vuotiaat oppilaat näyttelivät huikean musikaalin ranskan kieliopista. Onneksi ymmärrysvajettamme paikattiin ja aihetta jatkotyöstivät vielä tunnin

ajan kaksi ammattinäyttelijää. Lapset jaksoivat erittäin hyvin tämänkin showpläjäyksen. Rehtorin yrittämä selkokielitulkkaukseen sanaluokista Google-kääntäjän avulla oli ystävällistä, mutta ei ymmärrystä lisäävää.

Kellon koittaessa 16.30 oppilaat lähtivät kotiin ja me jäimme vielä keskustelemaan ranskalaisesta koulukirjastosysteemistä (CDI) sekä erityisopetuksen tarpeesta. Koulun kirjasto oli kattava ja siitä vastaakin erillinen kirjasto-opettaja. Tällä opettajalla ei ole omia opetettavia ryhmiä, mutta hän toimii toisinaan resurssiopettajana. Kirjallisuus vaikutti olevan ranskalaisille tärkeää. Työpäivämme päättyi noin klo 17.15.

Runsaan 40 minuutin lepotauon jälkeen meidät kiidätettiin Neversin kaupunkiin todella vieraanvaraisen opettajakouluttaja Madame Waeckerlén ja hänen miehensä kotiin yöksi. Nautimme ranskalaisesta ruokakulttuurista ankanmaksan ja haisevan juuston merkeissä. Pariskunta oli kovin kiinnostunut Suomesta ja sen koulupolitiikasta.

Keskiviikko

Myös Neversissä haluttiin keskustella pitkään ja syvällisesti ranskalaisesta koulujärjestelmästä, joten aamu alkoi pyöreän pöydän äärellä Neversin Collège des Logesin rehtorin, kahden ”jopo”-luokan opettajan, madame Waeckerlén, Jennyn, Maudin ja hieman mysteeriksi jääneen johtajanaisen kanssa. Aiheena oli koulupudokkuus ja toimenpiteet sen estämiseksi niin Ranskassa kuin Suomessa.

Kahvin, vadelmamacaronin ja suklaaeclairin nautiskelun jälkeen olikin aika keskustella hieman lisää. Canopé on koulutuskeskus opettajille, ja sitä johtaa loistava Monsieur Quemener. Hän on työskennellyt opettajana Suomessa kuusi vuotta ja osaa sanoa suomeksi ainoastaan ”hyvää huomenta” ja ”kiitos”, joten käyttämämme kielet täälläkin olivat englanti ja ranska. Monsieur Quemener kouluttaa opettajia myös suomalaisesta koulutusjärjestelmästä ja nämä koulutukset ovat hänen mukaansa olleet suosittuja.

Lounastimme bistrossa ja näimme Neversin katedraalin. Turistihetkeemme kuuluivat myös valokuvat Loiren sillalla. Kuvat tuli ikuistettua matkasäähämme sopivasti tietenkin sateen ropistessa. Viimeisenä tutustumiskohteenamme Neversissä oli musiikkikoulu. Pyöreä pöytä löytyi sieltäkin sekä pikkurehtori, isorehtori ja harpunopettaja, jotka halusivat kertoa ranskalaisesta soiton ja musiikin teorian opiskelusta sekä toki kuulla näkemyksiämme aiheesta. Ranskassa orkesterissa soittaminen on oleellinen osa soitonopiskelua

ja pääsimme näkemään paitsi eri instrumenttien soittotunteja, myös upean orkesterisoittonnin klarinetteineen, trumpetteineen ja muine torvineen.

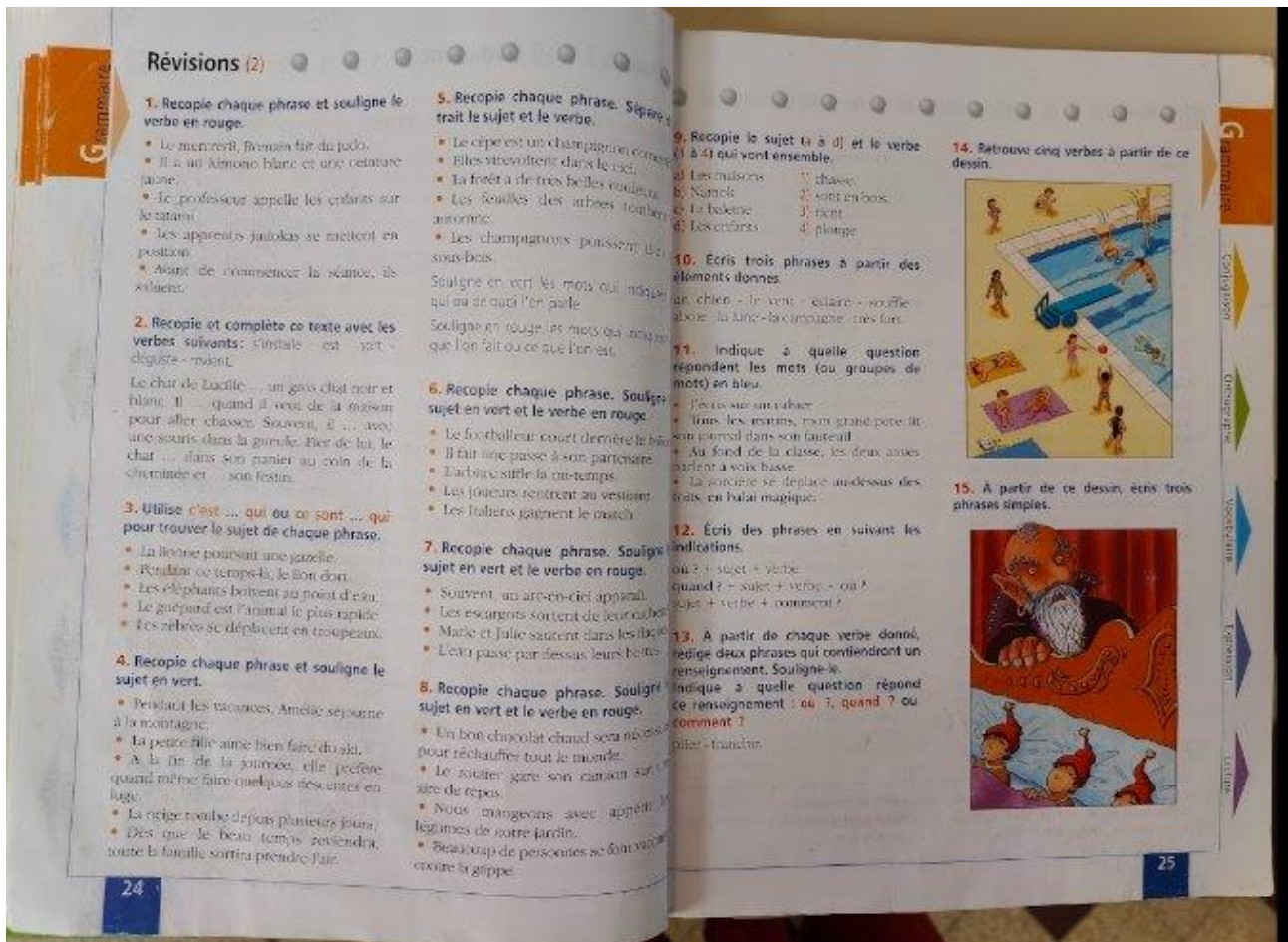

Emme olleet lainkaan katkeria siitä, että aikataulumme merkattu nugaisten maistelu jäi välistä keskustelujemme pitkittyessä ja vielä pitkittyessä pitkälle iltapäivään. Autoiltuamme takaisin La Machineen emme tiedäneet mitä tehdä kaikella iltamme vapaa-ajalla (klo 17.45 alkaen), joten vierailimme kunnan ainoassa kaupassa, josta meidät ohjattiin ystävällisesti ulos sulkemisajan jo tällöin koittaessa. Tämä lyhyeksi jäänyt mahdollisuus paikallisessa ruokakaupassa oli ainoa mahdollisuutemme ostaa tuliaisia helteen parissa kärsiville kotijoukoille.

Torstai

Luokanopettajina pääsimme ”omaan maailmaamme” eli alakoulua vastaavaan école élémentaire Albert Camusiin (6-11 -vuotiaita oppilaita). Näimme ns. ekaluokkalaisten ja tokaluokkalaisten lukemaan oppimisen tunteja. Ranskan kielen lukemaan oppiminen on vallan erilaista kuin suomen kielen lukemaan oppiminen, koska oppilaiden on hallittava paljon enemmän kirjain-äänneyhdistelmiä kuin suomen kielessä.

Huomiomme kiinnitti, miten kirjoittamisen opiskelu aloitetaan heti upeita koukeroisia kaunokirjoituskirjaimia käyttäen.

La Machinen suurin ja ainoa turistikohte Musée de la Mine oli seuraava osoitteemme. Täällä pääsimme kiertämään 1970-luvulle saakka käytössä olleita kivihiilikaivosrakennelmia oppilasryhmän perässä taskulampun valossa hiipien. Kierros oli yllättäen ranskaksi, mutta onneksi päihimme asetettiin kypärät ja korvillemme englantia puhuvat kaukosäätimet. Myönnämme olleemme ennakkoluuloisia tätä nähtävyyttä kohtaan, mutta yllätyimme positiivisesti ja opimme paljon muun muassa hiilen louhinnasta ja aasien hoidosta kaivoksissa.

Maudin Mercedes Benz vei meidät seuraavaksi Decizen kaupunkiin ja koulukompleksiin, jossa toimii lukio (lycée), ammattikoulu ja yläkoulu (collège). Tällä kertaa pöytä oli suorakulmion muotoinen. Sen äärelle saapuivat koulun iso rehtori, pikkurehtori, englanninopettaja, Maud ja me. Keskustelussamme totesimme Suomen ja Ranskan toisen asteen koulutuksissa olevan paljon samaa. Samoilimme koulun tiloja. Näimme muun muassa tietokonehuonon, ammattikoulun teknisen työn tilan ja crossfitiä treenanneet opettajat liikuntahallissa. Erityisen vaikuttuneita olimme koulukompleksin erillisestä rakennuksesta. Täältä löytyivät mm. oppilaiden riitoja selvittävät, opettajien huolia kuuntelevat ja poissaoloja tutkivat yksityisetsivät, joiden ammattinimike kääntynee suomeksi neuvonantajiksi.

Decizen turistikierrökseen ei keskusteluiden pitkittymisen vuoksi jäänyt juuri aikaa, joten huristelimme Loiren rannat ja muut maisemat äkkiä mersun kyydissä. Onneksi meillä oli auto alla, sillä klo 16.30 olikin jo kiire takaisin La Machineen seurailemaan alakoululaisten iltapäivätoimintaa. Tämän toiminnan saloihin meitä opasti englanninopettaja Madame Traboulsi, joka mielestämme voisi tehdä uraa myös koomikkona.

Alakoululaisten iltapäivätoimintaa toteutetaan La Machinessä opettajien, vapaaehtoisten ja sosiaalityöntekijöiden voimin. Tarkoituksena on auttaa läksyissä.

Tässä vaiheessa emme ehtineet kämpille, koska tie vei takaisin Decizeen Maudin ja hänen perheensä luokse illalliselle. Tämä ranskalainen kulttuuri-ilta tarjosi meille filet mignonia, juustotarjottimen ja pianomusiikkia elokuvasta Amelie. Torstaipäivämme pituus oli noin 14h.

Perjantai

Hyvin levänneinä ja levollisina heräsimme imuroimaan, luutuamaan ja tiskaamaan. Maud haki meidät viimeistä kertaa kämpiltä ja tällä kertaa suuntana oli hänen valtakuntansa école maternelle eli esikoulu. Huomionarvoista suomalaisesta näkökulmasta ranskalaisessa esikoulussa on se, että se aloitetaan sinä vuonna, kun lapsi täyttää 3 vuotta, joten nuorimmat koululaiset ovat vasta kaksivuotiaita. Lapset ottivat meidät lämmöllä vastaan ja he olivat järjestäneet meille yllätykseksi ihastuttavan Piiri pieni pyörä - tanssiesityksen. Pääsimme seuraamaan sekä pienimpien että isompien esikoululaisten toimintaa. Olimme vaikuttuneita, kuinka pienet kolmivuotiaat tekivät hypoteeseja elollisesta ja elottomasta luonnosta testaten tätä empiirisesti kasvattamalla erinäisiä esineitä ja asioita mm. kiviä, nappeja, makaroonia ja herneitä. Lisäksi pikkukoululaisten omatoimisuus häkellytti meitä. Viisivuotiaat koululaiset opiskelivat muotoja, lukumääriä ja opettivat meille vihanneksien nimiä ranskaksi.

Sitten olikin vuorossa Viimeinen Keskustelu. Ranskan edustus halusi tietää suomalaisesta tavasta toteuttaa oppilaiden itsearviointia ja vaikutelmistamme koskien ranskalaisten opettajien ja oppilaiden vuorovaikutusta.

Viikon päätti juhlalounas paikkakunnan parhaassa ja ainoassa ravintolassa l'hotel des Mineursissa. Paikalla viisitoistahenkisen pöydän päässä oli pormestari Monsieur Barbier. Kaikkien läsnäolijoiden paikallaolon syytä tai ammattinimikettä emme tässä vaiheessa tienneet. Tilasimme pääruoan ja jälkiruoan, mutta keskusteluiden pitkittymisen vuoksi jälkiruoka jäi välistä ja poskisuudelmien jälkeen Jennyn Renault vei meidät Neversin juna-asemalle. Matka Pariisiin, kulttuurin, taiteen ja muodin pääkaupunkiin sai näin alkaa! No. Juna Pariisiin pysähtyi teknisten ongelmien vuoksi. Pariisissa satoi yllättäen vettä. Loppu on historiaa.

Viikon päätteeksi olemme aidosti sitä mieltä, että ranskalaiset ottivat meidät vastaan äärimmäisen ystävällisesti ja näkivät paljon vaivaa job shadowing -jaksomme vuoksi. Opimme paljon ranskalaisesta koulujärjestelmästä ja kulttuurista. Ranskalaiset pyytelivät meiltä jatkuvasti anteeksi englannin kielen muka

surkeaa osaamistaan, mutta tästä huolimatta käyttivät kieltä melko rohkeasti. Erityisesti lapset tulivat juttelemaan meille ennakkoluulottomasti ja iloisesti. Kohtaamamme ranskalaiset oppilaat olivat todella kohteliaita ja omasivat loistavat käytöstavat.

Kirjoituksen pitkittymisen vuoksi emme jaksaa kirjoittaa enempää. Junakin on kohta Ylivieskassa. Onneksi Suomen helteet ovat sopivasti ohi saapuessamme.

Merci beaucoup!

Jenna et Tiina

